

* Ἐδῶ τὸν κατεδίκασαν τὸν Κωσταγερακῆ
 κ' αὐτὸς θαρρῶ πῶς ἔζησε τοιγάρο νὰ φουμάρη,
 κ' εἶπε : γὰ' μὲνα δίκαια, πλὴν ὁ Μήτορας ἄδικα,
 καὶ νόμος ἔσενος πολὺς κ' ἀπὸ τὰ Παθάρδικα.

Ἐδῶ τὸν κατεδίκασαν κ' αὐτὸν τὸν κακομοιρῆ
 κ' ἔγινε πανηγύρι.

Κι' ἐγὼ, ποῦ σὰν φιλόφρωνος τοὺς πάντα συγχωρῶ
 καὶ δὲν μ' ἄρξαι πῦποτε οὐληρὰ νὰ τιμωρῶ,
 ἔκραξα σ' τὸν κατὰδικον : κρῖμα καὶ πάσι κρῖμα,
 τῆς πολιτείας γέννημα, τῆς πολιτείας θῦμα.

Κἂν διατάραξι φρενῶν, κἂν μάτηρς πτώχιας πόνοσ
 ὁ ἔσπραξε τότε νὰ γεῆς τοῦ γέρονσ δολοφόνος,
 σὲ συλλυποῦμαι σήμερα, παρ᾽ ἔξο κερὰλι...
 θὰ πάψης πρὶ νὰ κελαιθῆς
 καὶ δὲν θὰ μείνης γὰ' νὰ ὄθῃ
 πῶσ σὰν καὶ σὲνα πιθανὸν νὰ ξεφυτρώσουσ κ' ἄλλοι.

Τοιαῦτα σ' τὸν κατὰδικον ἀνέκραξα φρενήρησ
 κ' ἔμπροσ καὶ πίσω συνοδοὶ προσέτρεχαν ἐπιθρῶσι,
 κ' ὄλον τὸ πλῆθος τὸ πυκνὸν
 τῶν ἀργουχῶλων τῶν δικῶν
 περιλιπον. βρᾶ Περικλῆ, καὶ κατηρῆς ἐφ' ἰνη
 γηατὴν διασκέδασιν τοιαυτῆς δίτης χῆται.

Ὅπτασα Φασουλῆ
 κ' ἔ'η κοιμμένη κεφαλῆ.

Κι' εἶδα φρικώδες δράμα, πῶσ μ' εἶχαν κάμει δῆμο,
 κ' ἄδικαίρως ἔκοβα τὸν φαῦλο καὶ τὸν τίμο,
 ἕνασ Ρωμηὸσ δὲν ἔμεινε μὲ κεφαλῆν, ἔσραφι,
 καὶ τελειταῖον ἄφησα τὸν Κωσταγερακῆ.

Κι' ἔπιασα τὸ κεφάλι του, καὶ μὲνα Περικλίτο,
 κ' ἔκατα τὸν Ἀμλίτο.

Πῶσ σὲ παρέσυρα καὶ σὲ τοῦ χρήματος ἡ μέθη ;
 ποῦ τῆς φιλοσοφίας σου τὸ χροῦμορ καὶ τὸ μέθν ;

Πῶσ δίχως σῶμα δυστυχῶσ
 ἡ κεφαλῆ σου μίνει,
 καὶ τῆν ψυχῆ σου μοραχῆ
 τῆν εἶπεσ λερωμένη ;

Τώρα τῆν κάραν τῆν ἀμῆν
 τῆν βλέπεισ φουθραπὸσ...
 τοιοῦτος ἔπρεπεν ἡμῖν
 τῆς τράπουλασ καρπὸσ.

Τι λῆσ καὶ γὰ' τὸ Σύνταγμα, τί λῆσ γὰ' τοὺς θεομοδοσ,
 καὶ τοὺς συνδυασμοὺσ ;

τί λῆσ καὶ γὰ' τοὺς ρήτορας τοὺς γλωσσουκαμπαντίουσ
 Γερακαίριον κρᾶτουσ ;

Κι' ἔπιασα κ' ἄλλων, Περικλῆ, διάφοραισ ναυκίλαισ
 μικροῦλαισ καὶ μεγάλαισ,
 καὶ τῆσ κ'ιπνοῦσ ἀλόγητα μὲ ναργιλι μαρκουτίσ...
 κεφάλια, κακοκέφαλα, χωρὶσ μβαλὸ κουνουτίσ.

Κεράλια, κακοκέφαλα, ποῦ κρᾶτουσ Γερακαίριον
 ἔκατασ μονάχα σασ τὸν τόπον τὸν μακρίον,

καὶ νόμοσ ἐψηφίσατε γὰ' νὰ ζητήτε θῦματα
 καὶ νὰ διδάσκει ἔπειτα τῆσ ἀρετῆσ μαθήματα.

Κεράλια, ποῦ δὸσάζατε τῆν ὄρασιν τῆσ πατούσασ
 καὶ τῆν ἐπρὸβιβάζατε, φοπὶ σασ καὶ πάλι φοπὶ σασ.
 Κι' ἐπὶ τὰσ κρᾶτουσ ἔφτυνα κατασφαγέτουσ κόσμου
 βίλπα καὶ σὲνα μπρὸσ μου,
 κ' ἔκαρατόμησα καὶ σὲ μὲ ψυχραμίαν μπόγγα
 γηατὴ καὶ σὲ κορδόνεσαι καὶ λῆσ μεγάλα λόγγα.

Κι' ἔμεινα τότε μόνουσ
 εἰς τῆσ Ρωμηουσῆσ γόνουσ.

Κι' ἔρημουσ εἰς τῆν ἔρημον τῶν ἀνεφάλιων πλῆουσ
 ἀνελογοῦσθην, Περικλῆ, καὶ τῆσ δικῆν μου ὄρασιν.

Κι' ἀνέβην ἀπαθῆστατα χωρὶσ κανένα τρῶμο
 σ' τῆν κρῆα λαυτοῦμο,
 κ' ὄρασι ἐφῶνοξα πολλαῖσ
 μπρὸσ σ' τῆσ κομμέταισ κεφαλαῖσ :

« Δὲν εἶναι μπόγγασ καὶ γὰ' μὲ τὸν συχοχασοῦμρη ; »
 ὄπουσ — ὦ τοῦ θάσματος ! — χωρὶσ ἀνθρώπουσ χεῖρ
 ἔπεσε μόνουσ ὁ μπαλιτῶσ καὶ μ' ἔκοιρε κ' ἔμεινα,
 κ' ἂν κ' εἶχα μίνει Φασουλῆσ
 ἀνευ ξυλῆνσ κεφαλῆσ,
 μὰ τῆν Ἑλλάδ' ἀντίκρσα μὲ μῆτα γουρλωμένα.

Χωρὶσ ρητόρων φάλαγγασ καὶ πλῆθουσ δαιμονίωσ
 ἐκάστωε λευκόπελοσ σ' τὸν τόπον τῶν κρᾶσιων.
 Ἐγέλα γέλασα χωρὶσ ἐκεῖν' ἡ δαιμονία,
 ποθχει μονέδαισ χᾶρτιναισ κ' ἕνα σωρὸ νικέλιναισ,
 κ' ἔφῶνοξα προσβλέπουσα τὰ γέροντῆσ κρᾶσι :
 τώρα σωσθὶ καλοῦμ' Ἑλλάσ, ποῦ δὲν ἐπάρχουσ Ἑλληνοσ.

Καὶ καμπόσαισ ποικιλίαισ,
 μ' ἄλλουσ λόγουσ ἀγγελίαισ.

Ὁ Δημήτηρσ ὁ Τσαγγάρησ, κατὰ πάντα προσφιλέσ,
 ἀδελφὸσ τοῦ Σπύρουσ, νέουσ χρησιμότητουσ πολλῆσ,
 κατ' αὐτίσ ἠεραβανίση μὲ τῆν Δέσποιναν Σαρηῆ,
 δεσποινίδα καθὼσ πρόπεισ καὶ μὲ χᾶρι λιγερῆ.
 Κι' ὁ Ρωμηὸσ τοὺσ ἐπυχῆθη νὰ φορέσουσ μᾶτι μᾶτι
 μὲ χαρᾶσι πολλαῖσ καὶ ῥόδα καὶ τοῦ γάμου τὸ στεφάνι.

Γάμοι λαμπροὶ σ' τῆν Ὀδησοῦν ἐν εὐτυχεῖ γαλήνη
 Ἀνασασιασ, θυγατῆρσ τοῦ Γῶντα Ἀσταντῆν,
 καὶ τοῦ Δελαγαρμῆμικα, τρανοῦ γηατοῦ σ' τῆν Πόλι,
 κ' ὁ βλοσ τῶν παντοσιεῶν ἄσ εἶναι περιβλί.

Ἐγινε σ' τὸν Παργασὸν ἀνακοινάουσισ σπουδαία
 δαδ γκουστῶν γηατῶν μὲ νοῦ,
 Μένεη τε καὶ Δεδουνοῦ,
 κ' ἤχησαν ἐφημιῶν πλαταγγήματα ραγδαία.

Γηὰ τοῦ Σατῆρουσ τὸν Σταυρὸ κ' ὁ Φασουλῆσ συχαίρεισ
 ἔγκριτον βουμῆχανον, τὸν Σιάθη Νηλαβέρη.